

wat er wezenlijk veranderd is, indien de kapitein en de stuurman in het binnenst van het schip met de machinisten verborgen zijn voor het oog der menschen; en anderen op het scheepdek publiek de lakens uitdelen; is dat niet een schijnvertoning? Immers, de Chinezen kunnen niet intellectueel en financieel de kerken zelf leiden; maar moeten zij dan doen alsof zij het wel kunnen?

Maar afgezien van overdrijving hier en daar, juichte de Conferentie het verlangen naar zelfstandigheid toe. Wij moeten hierbij echter wel in het oog houden, dat wij de kerk op het zendingsveld en het eigenlijke zendingswerk moeten onderscheiden. In hoeverre de Inlandsche kerk ook zendingswerk heeft te doen, en daarin met de oudere kerken heeft samen te werken, is een andere kwestie.

Duidelijk is ook gebleken, dat de Inlandsche kerk een inheemsch karakter wil dragen. Al ziet men niet voorbij, dat de Westersche Christenheid de moederkerk is, toch wil men, dat de vormen van het Christendom zich zullen aanpassen aan de nationale hoedanigheden.

Heeft men de verdere hulp der zendingen nog nodig? Ja, hebben de kerken in China, Japan, Korea enz. geantwoord. Men verlangt zelfs meer zendingen dan ooit, en dan wetenschappelijk gevormde mannen!

Een groote moeilijkheid geven de groote instellingen als hospitalen, scholen, enz. Er waren er, die deze inrichtingen als te Europeesch in den opzet verwierpen; anderen begerden, dat ten spoedigste de Europeesche leiding plaats maakte voor de Inlandsche. Maar in het algemeen was men van gedachte, dat de inheemsche kerk slechts die instellingen zou overnemen, die voor haar arbeid onmisbaar zijn en in overeenstemming met haar krachten.

Ten slotte werd ook aangedrongen op meerderen vrouwenzendingsarbeid. Uit West-Afrika en Oost-Afrika, uit Syrië, China en Korea gingen deze stemmen op.

De woorden en wenschen der jongere kerken vonden over het algemeen wel instemming, maar toch werden er ook bedenkingen geopperd. Wanneer gij die jongere kerken naast de oudere zet, zoo werd o.a. gevraagd, breekt gij dan niet de eenheid van het lichaam van Christus? Moet het niet als een ideaal worden beschouwd, dat de kerken één zijn, terwijl het er niet toe doet, of een deel der kerkleden ginds zwart is, daar bruin, en hier blank?

Director Knak sprak zich wel uit vóór onafhankelijkheid, en betoogde tevens de noodzakelijkheid van het Inlandsche, nationale karakter. Maar toch spoorde hij aan tot voorzichtigheid, vrij van alle overhaasting. Kan een kerk niet eerst recht zelfstandig zijn als het Evangelie den geest van heel het volk heeft vrijgemaakt en er ook een eigen Theologie is ontstaan? Bij een te spoedige „afscheiding“ en afsnijding der Westersche invloeden is te vreezen, dat de jonge kerken een slachtoffer zullen worden van het Syncretisme, dat door de wereld trekt, omdat zij nog niet vast genoeg in de Heilige Schrift geworteld en gegrond zijn.

Nog langen tijd zullen de zendingen noodig zijn, om de Bijbelsche grondgedachten uit te werken in de geestelijke bewegingen op het zendingsveld. Want het bloote bezit van den Bijbel, het schuilen achter eenige teksten of gedachten, is nog lang niet genoeg voor het gronden eener Theologie. Het Oosten leere ook in dezen van de droeve ervaringen der Westersche kerken. Daarom moeten de zendingskerken aan de zendingen volle gelegenheid geven, om het Evangelie krachtig en overeenkomstig eigen ondervinding naar het Woord des Heeren geldend te maken.

Het gaat dan ook niet aan de zendingen ondergeschikt te maken aan het nog onrijpe inzicht der jongere kerken.

Zoo oordeelde de zendingsdirecteur Knak.

Van Amerikaansche zijde werd echter een heel andere toon gehoord: „Wij moeten ophouden ons als weldoeners van het Oosten te beschouwen!“ Of ook: dring aan de jonge kerken uw Theologie enz. niet op!

Ten slotte nam de Conferentie haar breed besluit. Wegens de talrijke verschillende toestanden op het zendingsveld, moest dit besluit wel een weinig zwingend uitvallen.

De kerken nemen toch, over het geheel genomen, drie standpunten in.

De Anglikaansche en de bisschoppelijke Methodisten streven als ideaal na oecumenische kerken te stichten; de zendingskerken worden dan in dit geheel opgenomen.

De Presbyterianen zijn over het algemeen van gedachte, dat zending en kerk zich beide parallel naast elkander ontwikkelen moeten en beide alle mogelijke bewegingsvrijheid moeten hebben.

Eindelijk zijn er ook zendingen, o.a. de Continen-

tale, die op hun terrein autonome, van de moederkerk vrijgemaakte dochterkerken willen stichten.

Het is niet noodig in korte trekken het Jeruzalemsche besluit mee te deelen. Op te merken is echter, dat met het vroegere: „zichzelf onderhoudende, regeerende en uitbreidende“, gebroken werd, en meer de nadruk gelegd werd op de geestelijke krachten, die ertoe brengen een kerk zelfstandig te verklaren.

Eveneens werd van zeer groot gewicht geacht het opleiden van Inlandsche leeraren en leidslieden.

Ook werd opgewekt betere en rijkere literatuur te verspreiden in de taal van het volk. Ook de overzetting van den Bijbel in de inheemsche taal is nog niet overal zooals zij wezen moet.

Tegen de versplintering der kerk trad de Conferentie ook op. Het moet bij den Chinees toch wel een vroemden indruk maken, dat vele tientallen van kerken en stroomingen hem het Evangelie van Christus trachten aan te prijzen!

Bij het onderzoeken van dit rapport kregen wij de gedachte, dat o.a. op ons zendingsterrein gehandeld wordt naar hetgeen de Conferentie als juist heeft geformuleerd. Maar waar andere zendingen nog bij lange niet zoover zijn, of door te grooten ijver hun doel voorbij schieten, kan ook dit rapport de betekenis der Conferentie van Jeruzalem in het licht stellen.

J. D. W.

PERSSCHOUW.

Om den naam der groep-Geelkerken.

Behalve wat de C. Lindeboom schreef verdient ook aandacht wat de C. Bouma opmerkte in „Geref. Kbl. v. Drente & Overijssel“:

Ik althans heb nog nooit geweten, dat de officiële naam der bedoelde Kerken was: „De Gereformeerde Kerken in Nederland“. Misschien ligt het daaraan, dat ik niet nauwkeurig genoeg de verslagen van de classisvergaderingen der bedoelde Kerkengroep heb gevolgd; maar ik heb daarin nog nimmer gelezen het besluit, dat men zich zoo nu noemen zou. Wel is herhaaldelijk gesproken over den aan te nemen naam, maar een besluit is nog nooit gepubliceerd. Of vergis ik me?

De laatste gehouden classisale vergadering heeft in December 1928 een advies gegeven aan de Kerken, die ze vertegenwoordigde, dat niet uitmunt door helderheid. Het werd gegeven op grond van praktische overwegingen; en alleen waar dit voor het optreden naar buiten noodig is. Dan, adviseerde de classis, voegde men aan den naam „Gereformeerde Kerk“ toe den naam van het gebouw, waar de kerk vergadert, of van de straat, waaraan dit gebouw is gelegen, of, als noch het een, noch het ander mogelijk is, de hoofdletters H. V.

Maar hoe nu de officiële naam der Kerken zou zijn, lees ik ook daar en ook dan nog niet.

Nu blijkt echter plotseling, dat die Kerken wel een officiële naam hebben. Ze heeten „de Gereformeerde Kerken in Nederland“. En met dien officiële naam zijn ze bekend bij de Overheid. Ze hebben dus na rijp beraad bij de Overheid bekend gemaakt, dat ze bestaan en dat hun naam is als boven gezegd.

Maar nog één keer: ik heb nooit van dat besluit en van die daad publicatie gelezen. Kan misschien iemand me uit den droom helpen en me zeggen, waar ik die bekendmaking lezen kan?

Intuschen lijkt het me niet volkomen consequent, dat die Kerken nu nog anders zich gaan noemen, dan haar officiële naam is. Ze noemen zich gaarne met de letters H. V. Niet alleen in het kerknieuwsblad, zooals v. d. B. schrijft, maar ook in haar beide tot dusver verschenen Jaarboeken. Als die Kerken nu eenmaal een officiële naam hebben, waarom noemen ze dan daarnaast nog een anderen naam aan?

Ook houdt de classis der bedoelde Kerken niet steeds consequent de pretentie vol, dat de officiële naam harer Kerken is „de Gereformeerde Kerken in Nederland“. Want in haar Jaarboek en haar besluiten spreekt ze een paar malen van „de Gereformeerde Kerken in Nederland“ op zulk een wijze, dat ontegenzeggelijk daarmee wordt bedoeld: de Kerken, die sedert 1892 onder dien naam bij de Overheid bekend staan. Als daar nu ook eens was volgehouden de bewering van v. d. B., over den officiële naam der Kerken! Dan had het besluit, bovenbedoeld, moeten spreken aldus: „De classe spreekt uit, van harte te begeren, dat de... eenheid van kerkelijk samenleven tusschen de Gereformeerde Kerken in Nederland en de Gereformeerde Kerken in Nederland wederom worde hersteld“.

Zoo staat het er niet. Natuurlijk niet. Daar staat gesproken in het classisbesluit van „de kerken van het herstelde kerkverband“.

Men ziet: het wordt niet consequent volgehouden, dat die Kerken zich noemen: „de Gereformeerde Kerken in Nederland“. Dat is waarschijnlijk om praktische redenen. Maar om praktische redenen uit den weg te gaan en een zelfgekozen naam dan te laten glippen, schijnt me bedenkelijk. Als een ander mijn naam verknoeit — ja, daaraan kan ik niets doen. Maar zelf doe ik er toch niet aan mee!

En eindelijk: de kerkengroep-Geelkerken is, schrijft v. d. B., bij de Overheid onder dien naam bekend. Nu begrijp ik er niets meer van. Heeft dus de

Overheid er in toegestemd, dat ook een andere Kerkengroep heeft aangenomen den naam van een bestaande en bij haar bekende kerkengroep, die in haar registers is ingeschreven onder dienzelfden naam?

Ik weet wel, wat v. d. B. zich zal haasten te antwoorden: wij zijn de echte Gereformeerde Kerken.

Maar dat geschil kan hier geheel en al buiten beschouwing blijven. V. d. B. zal natuurlijk niet ontkennen, dat die Kerken nog bestaan, en dat die andere Kerken zijn, dan waartoe hij behoort. Die Kerken hebben ook na het conflict haar naam behouden. Ze staan bij de Overheid nog onder denzelfden naam bekend als voorheen. Nietwaar, dat is duidelijk.

En nu wilde ik dit vragen: Heeft nu de groep-Geelkerken bij de Overheid bij officieel schrijven bekend gemaakt, dat zij wenscht te voeren den naam: „de Gereformeerde Kerken in Nederland“? En heeft de Overheid er in toegestemd, dat die Kerken dien naam voortaan zullen voeren? Staan dus nu bij de Overheid twee Kerkengroepen te boek onder precies denzelfden naam? Is dus onze naam bij de Overheid niet wettelijk beschermd? Is het nu mogelijk, dat maar ieder ander dien naam eveneens kan gaan voeren? Kan het dus ook gebeuren, dat er morgen een andere groep opstaat, die zich met ons niet langer vereenigen kan, of die zelfs nooit tot ons hoort behoort, en bij de Overheid bekend maakt, dat zij zich nu voortaan wil noemen: „de Gereformeerde Kerken in Nederland“, zonder meer?

Het is te hopen, dat nu eindelijk die naamkwestie tot een duidelijke oplossing komt.

En nu de v. d. Briak?

In „Woord en Geest“ maakt hij zich van de moeilijkheid af met deze niets-zeggende opmerking:

Omdat deputaten van de kerken in het H.V. voor het contact met de overheid niet precies hetzelfde doen wat dergelijke deputaten van de kerken in het O.V. doen, wordt mijn mededeeling omtrent den officiële naam der eerstgenoemde kerken in twijfel getrokken.

Men zou zoo zeggen, dat de Lindeboom wel degelijk zich zal doordringen hebben van de werkelijkheid van het feit, dat de groep, die zich achter de Geelkerken schaarde, andere manieren volgt dan „de Geref. Kerken in Nederland“ doen; want dit is onder ons niet geheel onbekend. Maar er is nog een derde: en dat is de overheid. Kerken, kerkgenootschappen, religieuze gemeenschappen mogen alle mogelijke manieren erop nahouden, — maar de overheid heeft zoo haar eigen manier van iets officieel te vernemen. Als men ons nu eens vertellen wil, welke hier de gevolgde methode is?

Inmiddels is het wonderlijk, dat een kerkelijke groep officieel een naam zou voeren, die aan de leden der kerk onbekend is. Want het officiële kerknieuws van die groep zelf heeft aan de leden gezegd: er is een commissie benoemd, die over onzen naam adviseeren zal; maar voorts hebben de leden uit hun eigen orgaan niets gehoord.

Maar misschien heeft men ginds ook een aparte manier van berichtgeving aan zijn leden?

Zolang niet meer licht komt, zullen velen moeten concludeeren, dat ginds de leden onmondig gehouden worden, of, — dat er eigenlijk nog niets positiefs gebeurd is, en men dus nog steeds vaart onder de vlag van een ander.

Bijgeloovigheden.

De D. v. Dijk vervolgt zijn reeds hier overgenomen artikel in „Gron. Kerkbode“ als volgt:

Nog een paar dingetjes, die mij over „Tooverij“ werden toegezonden.

Een meisje van buiten de provincie schreef me, dat haar moeder haar had verteld, hoe men vroeger in haar omgeving de wratten wegmaakte.

Met een doorgesneden aardappel strook men over de wratten heen en als de daarvoor gebruikte aardappel was verrot, dan zouden de wratten weg zijn. Maar dat vond ik in haar schrijven het voornaamste niet.

Dat was, wat zij vertelde omtrent een gebruik onder de meisjes met wie zij op school ging, het gebruik, van wat de meisjes noemden „duimelen“.

Wanneer de meisjes van een bepaalde klas proefwerk moesten maken, dan vroegen ze aan een meisje van een andere klas: „wil jij voor mij duimelen?“

„Duimelen“ dat is, de duim van de rechterhand zetten tegen den wijsvinger van de linkerhand, en de duim van de linker tegen den wijsvinger van de rechter; daarna de wijsvinger van de linkerhand over den duim van de linkerhand en de wijsvinger van de rechterhand heen laten draaien en aan de andere zijde weer tegen den duim van de rechterhand aandrukken; daarna de wijsvinger van de rechter over den rechterduim en linkerwijsvinger en weer tegen den linkerduim; en zoo al maar, in snel tempo heen en weer.

Door zoo te doen zou men dan den persoon wien men dat deed, helpen voor zijn werk.

Toen ik hierover eens praatte op de catechisatie bleek me, dat dit „duimelen“ een zeer algemeen gebruik is, ook in Groningen en mij dunkt vooral onder de meisjes. Zoo zelfs, dat b.v. een meisje als zij naar school ging, waar zij moeilijk werk verwachtte, aan de huisgenooten vroeg: „duimel voor me“.

En om nu niet meer te noemen.

Van t
mij: „Er
spijker
(men da
kist) pe
ning, da
Komt
om ziek
nezen, n
daarmee
moet du
den. „Kl
van maa
Antwo
gelooven
om dien
bracht, i

De m
thans en
reliëk. I
voor sel
dat ook
prachim

Tot z
Hiern
ontvang
ous oor
in de
waarove
schen b
Helpt.

Ik du
mij ver
een bes
wilde e
gebruik
toch w
hielp.

Helpen
brengt
pijn, is
het wel
Ik wi
ik ook z
van die
Maar
het ant
oorloofd

Om d
te bezit
Als i
het begi
als hij
doodkist
Het p
dat tou
niet doe
doen: n
Maar w
is het
te gebr
gehonde

Wie i
van Go
is naar
over de
dingen.
Wie
een and
Van v
die van
het doe
macht i
En d
Het r
oorloofd
Het k
om, een
dat als

Men i
zichtij
Zelfs
digheid
Dit zi
och ho
spel be
Men
er niet
aan he

Am(ande
De ge
en met
noemen.
Diepe p
met eer
waarme
zijn het
gereden
opgekom
onderzo
lijk inz
ver gez
vlak na
niet te
van hun

Wie r
en daan
is, onde
en orga
terreine
banen c
En i
keerpun
ziet, he
zoekt,
vondene
gelegd